

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1948/2015
16.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Савић, адвокат из ..., против туженог ББ а.д. ..., чији је пуномоћник Зоран Мирковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћање на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6771/13 од 13.11.2014.године, у седници већа одржаној 16.12.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6771/13 од 13.11.2014.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4154/11 од 17.05.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа – отказа уговора о раду тужиоцу број 969/P-2167/0304982934779 од 26.08.2011.године и обавезан је тужени да тужиоца врати на радно место млађег санитарног техничара, а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 6771/13 од 13.11.2014.године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев, а ставом другим изреке је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из тачке 12. истог члана на коју се у ревизији указује, јер је побијана пресуда јасна, потпуна и непротивречна, садржи разлоге о битним чињеницама, а наведени разлози сагласни су стању у списима и изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац, који поседује први степен стручне спреме (завршену основну школу) био у радном односу код туженог, распоређен на радно место млађи санитарни техничар у Заводу .... Оспореним решењем престао му је радни однос као вишку запослених, из разлога технолошких, економских и организационих промена, због чега је дошло до смањења обима посла и престанка потребе за обављањем посла. Управни одбор туженог је одлуком од 05.07.2011.године усвојио предложени План рада и мера за превазилажење тренутне ситуације код туженог. Једна од предложених мера је била и отпуштање 19 запослених у сталном радном односу, те да се не продужи уговор о раду појединим запосленима на одређено време. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места од 09.08.2011.године је извршена систематизација радних места за вршење послова у оквиру пословнице где је био распоређен и тужилац, па је за обављање тих послова предвиђена висока, виша или средња стручна спрема. За тужиоца, који има завршену основну школу, није било могућности да му се обезбеди вршење другог посла, нити преквалификација или доквалификација. Захтев тужиоца за одлагање извршења решења о престанку радног односа од 26.08.2011.године је одбијен решењем инспектора рада од 07.12.2011.године, уз образложење да је за радно место млађег санитарног техничара, као услов заснивања радног односа и рада на тим пословима, прописана средња стручна спрема ветеринарског, медицинског и пољопривредног смера, са одговарајућим сертификатом, а коју тужилац не поседује.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконито оспорено решење туженог, јер у поступку његовог доношења нису примењени критеријуми прописани одредбама члана 38. до 42. Општег Колективног уговора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев правилном применом члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Испитујући законитост решења о престанку радног односа тужиоцу, нижестепени суд је правилно закључио да је настао отказни разлог из цитиране законске одредбе, јер је код туженог дошло до технолошких, економских и организационих промена, због чега је донет Правилник о организацији и систематизацији радних места, којим је за млађег санитарног техничара, радно

место на које је био распоређен тужилац предвиђена стручна спрема средња, виша или висока. То даље подразумева да тужилац са завршеном основном школом није могао бити изложен конкуренцији са запосленима који су поседовали стручну спрему предвиђену овим правилником. Како тужилац није испуњавао прописане услове за обављање послова тог радног места, тужени није био у обавези да примени критеријуме садржане у одредбама чланова 38. до 42. Општег колективног уговора и у односу на тужиоца, при чему није било могућности да тужилац буде распоређен на друго радно место.

Тужилац у ревизији неосновано указује да се нижестепени суд није бавио питањем да ли су код туженог заиста остали запослени који имају вишу стручну спрему од тужиоца, те да ли они испуњавају услове по новом Правилнику о систематизацији. Према правилу о терету доказивања у смислу члана 223. Закона о парничном поступку, странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено, а странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије одређено. Странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а суд одлуку о основаности тужбеног захтева доноси на основу предложених чињеница и доказа.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП, те ове наводе ревизијски суд није испитивао.

Са изложеног Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**